

[Poul Schlüter]

er intet i den internationale situation, som indbyder til at svække dansk forsvar. Det er farligt for os selv, og det er skadeligt for vore interesser inden for den forsvarsalliance, vi er medlemmer af.

Og så blot ét ord til allersidst om den megen tale på det sidste om atomvåbenfri zone i Norden. Den har vi jo. Vi har ingen atomvåben i det nordiske område, og det ønsker vi at fastholde. Det virkelige problem, som giver utryghed og ubalance, er den russiske atombevæbning på Kolahalvøen. Det er den stærke russiske atomvåbenkæde hele vejen langs Østersøkysten, tæt på Norden, og det er de sovjetiske atombevæbnede u-både, som opererer frit i Østersøen og bevæger sig gennem de danske bæltter. Ønskede Sovjetunionen seriøst at begrænse risikoen for atomvåbenkrig, ville det være et godt tegn, hvis man begrænsede sine offensive atomvåben og trak dem tilbage på sit territorium.

Nordens samvittighed er god. Vi har ingen kernekraftvåben, og vi ønsker heller ikke at anskaffe os sådanne. Lad os ikke putte offentligheden blå i øjnene ved at rejse en debat, som er fuldkommen uden realitetssans.

Glensgård (FP):

Regeringen er uden visioner. Regeringen mangler handlekraft. Regeringen er i den situation, at den har givet totalt op over for den gældsætning, som er blevet 1980ernes plage. Regeringen talte dog for nogle år siden om, at man skulle passe på, at de offentlige udgifter ikke steg mere, end der var grundlag for i produktionen. Nu taler regeringen om, at nedskæringer må der ikke ske. Jo, nedskæringer over for befolkningen. Befolkningen må godt få nedskæringer. Vi må godt skære realindkomsten ned for den danske produktionsarbejder, efter regeringens opfattelse. Men det er også de eneste nedskæringer, der skal til.

Jeg forstod på statsministerens tale i dag, at han lagde op til, at såvel venstre som konservative dog var nogle forfærdelige partier, fordi de var kommet så vidt, at de ønskede at skære i de offentlige budgetter. Nej, tværtimod. Det er en positiv udvikling, at såvel venstre som det konservative folkeparti nu har indset, at det bliver nødvendigt at skære kraftigt i de offentlige budgetter.

Vi havde jo engang i midten af 1970erne stort set ikke nogen offentlig gæld. Når jeg

siger »stort set«, hænger det sammen med, at i 1973 var den offentlige gæld på 9 mia kr. Den lå på 9 mia kr. indtil ca. 1975, men så begyndte det at gå stærkt, og vi må se i øjnene, at vi vel her ved udgangen af 1981 får en samlet offentlig gæld i størrelsesordenen 150 mia kr. I løbet af en 6 års periode har vi altså forøget den offentlige gæld fra ca. 10 mia kr. til ca. 150 mia kr. Nu er jeg godt klar over, at de tal forstår statsministeren ikke. Men vi beklager naturligvis, at vi er i den situation.

Det er faktisk endnu mere beklageligt, at socialdemokratiets ordfører heller ikke forstår tallet 150 mia kr. Men det hænger sammen med, at socialdemokratiet har svært ved at lægge to tal sammen. Jeg hørte, at hr. Camre i folketingsalen sagde til sin finansminister: de 150 mia kr. er forkert, skulle vi ikke stoppe ved de 100 mia kr.? Nej, problemet er, at vi har en indlandsgæld på 100 mia kr. og en udlandsgæld på 50 mia kr., og jeg talte om en offentlig gæld på 150 mia kr. Det er beklageligt, at socialdemokratiets ordfører ikke er i stand til at vurdere et sådant tal. De 150 mia kr. skal der produceres varer for, og derfor skal vi forkæle dansk erhvervsliv. Den eneste, der ikke skal forkæles i den nuværende situation, er rent faktisk den offentlige sektor. Vi kan skære dybt i den offentlige sektor, uden at det gør ondt. Men vi skal i øvrigt ikke skære så forfærdelig dybt, for at vi får balance i den offentlige økonomi.

Nu har vi jo hørt statsministerens tale her i dag, hvori han siger, at det hele sådan set går meget godt; vi har fået stabile forhold, og det har vi fået takket være samarbejdet med det radikale venstre, takket være samarbejdet med CD og kristeligt folkeparti.

Nu var den 29. august jo en national katastrofedag under den anden verdenskrig, men den 29. august 1978 er den nyere tids nationale katastrofedag. Det var nemlig på det tidspunkt, hvor den socialdemokratiske regering kastede lunser til partiet venstre. Partiet venstre fik tilbudt en udenrigsministerpost, og så faldt de til patten. Nøjagtig som centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og de radikale har gjort nu i 2 år, har partiet venstre året forinden lagt skuldre til den samme politik, og derfor er det korrekt, når statsministeren siger, at det, der er sket med det nye forlig, kun er en videreførelse af den politik, socialdemokratiet har ført, siden de